

Artikelarkiv Arvesølv 2009

Perlen på Torvet

af Birte Neerup

Interview af Birte Neerup fra feb. 2008 efter samtaler med Jette og Willy Olsen

I disse dage hvor Butikstorvet er ved at være tømt for specialbutikker, er det interessant at se tilbage på 1960'erne, hvor der var rigtig mange. En af dem var guldsmedeforretningen "Perlen" i den østlige ende af torvet. Det var Willy Olsens forældre, som ejede "Hermon E. Olsen" i Langegade i Kerteminde, der ønskede at oprette en lignende butik på Butikstorvet i Munkebo.

Forretningen åbnede i september 1963. Deres søn Willy, som var handelsuddannet, stod for den daglige drift. I butikken solgtes sølv- og guldsmykker, bestik, lysestager, fader, vaser mm. af sølv, samt ure i alle afskygninger. I begyndelsen fik Willy hjælp af Vera Axelsen, som havde udstået sin læretid i butikken i Kerteminde.

Alle reparationer af ure foregik i Kerteminde, hos Willys far. Dengang gik alle mennesker med armbåndsur, og de bekostede reparationer af dem. Salget af bestik gik strygende. Folk i alle aldersklasser kom i butikken for at supplere hjemmets beholdning af bestik. Den gang samlede man nemlig 12 af hver, og udvalget var

stort. I butikken var der ca. 40 skuffer, og de var lange, fyldt med forskellige mønstre. Der var størst afsætning på sølvplet, som var noget billigere end tretårnet sølv. Tidens foretrukne mønster hed "Savoy". På en endevæg i butikken var opsat en tavle betrukket med rødt fløjl. I tavlen var riller til ophæng af bestik.

En anden vare, der solgte godt, var lodure. Et hvert nygift par med respekt for sig selv skulle have et lodur hængende på væggen, så døgnets timeslag kunne markeres. Det var kort sagt en populær bryllupsgave.

Willy Olsen og Vera Axelsen i butikken på åbningsdagen i september 1963

Omsætningen i forretningen var af en sådan størrelse, at den kunne beskæftige to fastansatte og en elev. Eleven var for øvrigt datter af den lokale cykelsmed.

I 1967 blev Willy gift med Jette. Hun kom fra Odense og var uddannet damefrisør. Hun var ikke ked af at skifte erhverv og blev straks efter giftermålet medhjælpende hustru i "Perlen", og ret hurtigt døbte folkeviddet hende "Perlemor".

I butikkerne på Torvet kunne der betales med en rekvisition fra Lindø. Det var en fordelagtig ordning for såvel kunde som sælger. Kunden kunne købe, når behov eller et godt tilbud var til stede. Sælgeren havde trofaste kunder. Folk, der arbejdede på Lindø, kunne i marketenderiet hos Henneberg få udleveret en rekvisition på et aftalt beløb til en aftalt butik. Kunden brugte så rekvisitionen som betalingsmiddel i butikken. Derefter returnerede butiksindehaveren rekvisitionen til Lindø, som så udbetalte beløbet minus en procentdel. Kunden fik fratrukket beløbet på lønningsseddelen. Denne ordning gjaldt en del år kun for Munkebo, men senere blev ordningen udvidet til også at omfatte udvalgte butikker i Odense.

I 1968 købte Willy og Jette Olsen butik og varelager af Willys forældre. Samtidig besluttede de at udvide sortimentet til også at omfatte briller, og inden da havde Willy Olsen taget en optikeruddannelse. Det var en større og ret kostbar investering, for butikslokalet skulle udvides, så der blev plads til et prøverum. Der skulle

også være et stort og alsidigt udvalg af brillestel. Endelig skulle anskaffes et apparat til synsprøver og en automatisk glasslibemaskine.

Imedens Willy Olsen var formand for Bycentrets Handelslaug, besluttede de forretningsdrivende i 1969 at foranstalte en forbrugerundersøgelse. Laugets 30 medlemmer spurgte blandt andet, om forbrugerne i højere grad ville købe ind i Munkebo, hvis man lavede en fælles rabatordning.

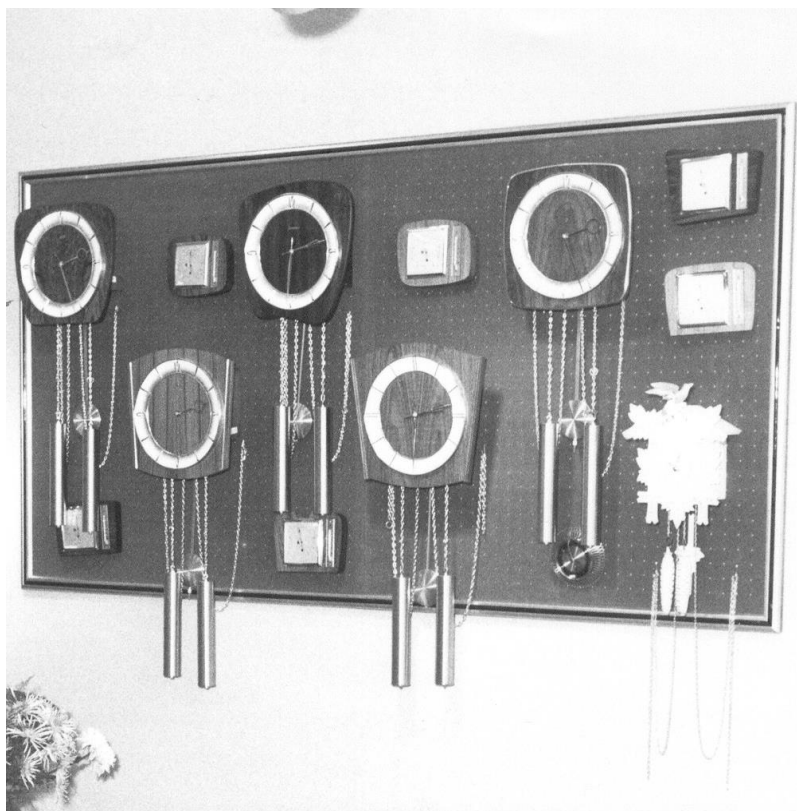
Planerne blev dog opgivet, da besvarelserne tydeligt viste, at forbrugerne var trætte af rabatmærker. Der udsendtes 1495 spørgeskemaer, og 415 kom retur. Den dag i dag husker Willy Olsen tydeligt, at han som formand fokuserede på, at 50% handlede lokalt, mens journalisten mere interesserede sig for, at 50% handlede udenbys.

Da forretningen handlede med guld- og sølvvarer, var den udsat for tyverier tre gange. Den ene gang brød tyvene igennem væggen fra nabobutikken og undgik derved tyverialarmen. En anden gang gik de gennem ovenlysvinduet og ødelagde en del inventar. Under et andet indbrud blev alle de ure, der var til reparation, stjålet.

Forsikringen forlangte en beskrivelse af urene og om muligt en anskaffelsessum for at erstatte tabet. Det viste sig derved, at urene alle var ret så værdifulde.

Jette Olsen husker også endnu, hvor stort et arbejde det var at pudse alle sølvvarerne i hele butikken hver uge. Det var i det hele taget travle år.

Familien blev forøget med to børn, og Willy Olsens kroniske sygdom blussede op gang på gang og medførte indlæggelser, så på et tidspunkt ønskede familien et mindre arbejdspress. Det kunne fås ved at indskrænke sortimentet og koncentrere sig om salget af briller, men kundeunderlaget i Munkebo var ikke bredt eller stort nok hertil. De korte lejekontrakter på Butikstorvet var også et irritationsmoment, så i sept. 1974 slukkede og lukkede Jette og Willy Olsen i Munkebo og åbnede en brilleforretning i Assens i stedet for.

Tavlen med lodure, der var en populær salgsvare